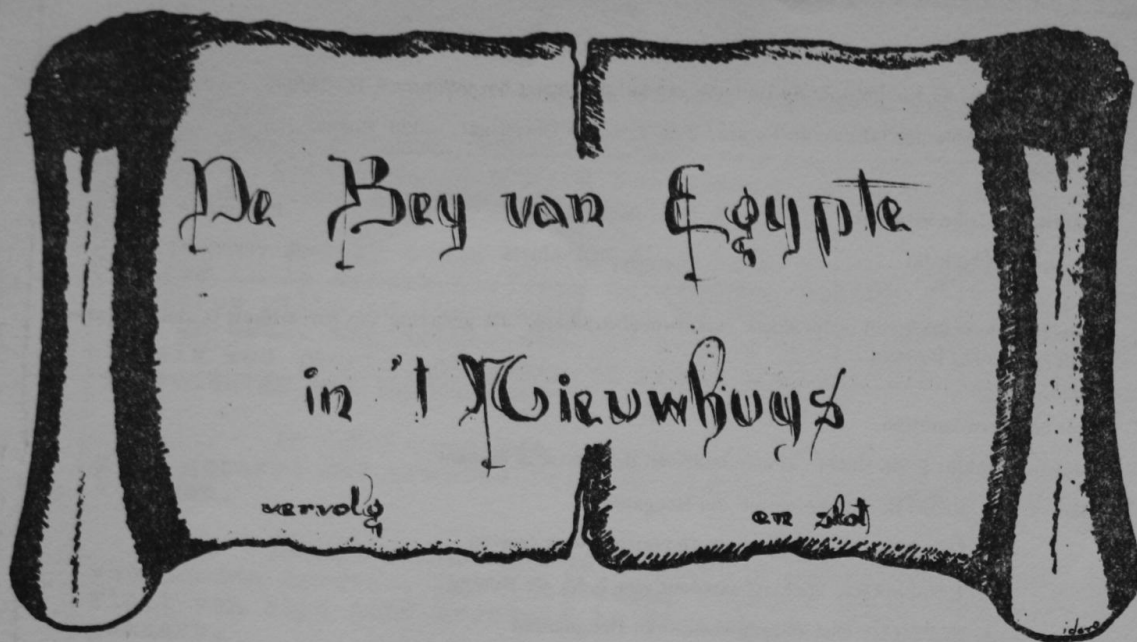

24/1971/3

In die tijd leefde de Egyptische bevolking in een zeer armoedige toestand. De fabelachtige rijkdom van enkele groten stak geweldig af tegen de heersende nood van de massa. Bovendien brak in 1865 in Egypte de cholera uit, waardoor velen het land verlieten. Het politiek, sociaal en economisch leven was er totaal ontreed, de monarchie wankelend en de verovering van Soedan onvoltooid. Maar met de hulp van de overgebleven Europeanen, gelukte Ismaïl er in, de economie te herstellen en aan zijn land een wedergeboorte te schenken.

En het was tijdens deze periode van wederopstanding (1865 - 1870) dat de gebroeders Defoor een aanzienlijke rol hebben gespeeld. Augustin die ook een persoonlijke vriend was van de schatrijke Belgische Consul in Egypte, Burggraaf Zizinia, speelde het klaar dat Ismaïl-Pacha de nodige fondsen ter beschikking stelde, om aan Hector Defoor toe te laten een bevoorradingsstelsel op te richten, waardoor de sociale en economische toestand van het land kon gered worden. Uit erkentelijkheid werd Hector Defoor door de Kedive tot de waardigheid van Bey verheven en klom tot vertrouwensman op van de onder-koning van Egypte (Turkse titel, geschonken aan hogere officieren en ambtenaren van het Staatsbestuur. De titel van Bey was ondergeschikt aan deze van Pacha, welke gedragen werd door Provinciegouverneurs en vorsten, vazallen van de Sultan) .

Nu braken de gouden jaren aan. Ismaïl-Pacha schreef de ene staatslening na de andere uit en benoemde zijn vertrouwensman, Bey Defour, om deze leningen in Parijs te gaan verhandelen.

Fabelachtige sommen werden verteerd zonder tellen. Het beheer der staatsfondsen berustte in handen van het financieel staatsbestuur, waarin Hector een hoge en invloedrijke functie bekleedde. In minder dan enkele jaren vlogen er meer dan 2 milliard goudfranken weg (= 60 milliard Fr nu).

Ismail bezat 43 paleizen waar 20.000 vrouwen en slavininnen in de harems leefden. Bey Defoer bewoonde een luxueuze oosterse villa te Alexandrië aan de boorden van de Middellandse Zee en bezat een buitenverblijf aan de Nijl. Hij werd op het Paleis van Ismail ontvangen en kreeg toegang tot bepaalde departementen van de harems.

In 1869 werd het Suez-kanaal officieel geopend en ging gepaard met grootse feesten die een milliard goudfranken kostten.

Ismail-Pacha had de monarchie gered, de verovering van Soedan bewerkt, het politieke, sociale en economische evenwicht van zijn land hersteld en van Egypte een moderne Staat gemaakt.

De Sultan van Konstantinopel schonk aan zijn vazal alle volmachten en deze laatste liet ook de bewezen diensten van zijn ambtenaren, waaronder Bey Defoer, niet onbeloond, zodat de arme koewachter uit Geldenaken een fabelachtig fortuin wist te vergaren.

Tijdens zijn verblijf en bezoeken aan Parijs, in opdracht van de Kedive, leerde Hector Defoer er Baron Hausmann kennen, die als prefect van de Seine, de grote urbanisatiewerken van de Franse hoofdstad leidde. Hiervan maakte Hector duchtig gebruik om zijn fortuin nog te verhogen. Hij speculeerde op de urbanisatie en kocht voor hem en zijn broeder, verschillende eigendommen aan te Parijs en te Brussel (te Parijs, hotels en huizen op de Boulevard Hausmann nr 104, in de rue de la Pépinière nr 23 en op de Avenue de l'Opéra nr 6 ; te Brussel, een hotel in de Koninklijkestraat nrs 33, 35 en 37).

Bovendien schafte hij zich te Geldenaken een 30 tal percelen land en 45 Ha bos aan, genaamd " Bois des Cailloux " waar hij een chalet liet bouwen op kunstmatige rotsen.

Augustin verliet rond 1875 Egypte en huwde in 1877 met Victorine Godard. Hij vestigde zich te Geldenaken in een prachtig gebouw over het huidige " Institut Saint Albert ", dat hij rond 1870 had aangekocht. Daar leefde hij een teruggetrokken maar rijkelijk bestaan tot aan zijn dood in 1901. Hij liet een fortuin na van 1 1/2 miljoen goudfranken (= 45 miljoen huidige Fr). Hij beloofde in zijn testament zijn gewezen dienstpersoneel en had aan Geldenaken reeds van in 1869 een bibliotheek geschonken. De sekretaris van Prins Toussoum werd kerkelijk te Geldenaken begraven.

Hector Defoer daarentegen bleef in dienst van Ismail-Pacha tot 1879, toen de Kedive ingevolge de vele

Augustin Defoet, de vooravond
van zijn terugkeer naar
Gruledenenaken.

Hector Defoor, de Bey,
by zijn terugkeer in
Geldenaken.

Het toenmalige prachtige "Château des Cailloux".

geldverkwistingen, door de Fransen en Engelsen bij de Sultan in ongenade viel. Sultan Abdul-Hamid verbande hem naar het kasteel Emirghian bij Konstantinopel, waar hij in 1895 overleed. Na de afzetting van Ismaïl-Pacha had Bey Defoer alle steun van zijn beschermer verloren. Op dat ogenblik verbleef hij te Parijs en keerde niet meer naar Egypte weer. Hij liet zijn eigendommen naar België overbrengen en vestigde zich te Geldenaken in zijn chalet temidden van " Le Bois des Cailloux ". Daar woonde hij maar verbleef geregeld gedurende enkele tijd van het jaar in zijn hotels te Parijs en Brussel.

In 1881-1883 liet hij zijn chalet tot op de grond afbreken en vervangen door een prinsenkasteel, omringd van een weelderig park (gebouwd door architect Janlet uit Brussel, volgens de plannen van de Bey zelf).

De zalen waren op oosterse wijze ingericht en bevat- ten verschillende meesterwerken van onschatbare waarde (in 1886 verkocht hij een klein gedeelte van zijn schilderijen - 51 stuks - voor de totale som van 1 miljoen 35 duizend goudfran- ken - ref. Le Figaro van 23 mei 1886).

Alles wees op een sprookje uit " Duizend en een nacht". Hector Defoer, die zich met zijn titel van Bey liet noemen, had een dertigtal personen in dienst, die hem trouw dienden. Men trof er een sekretaris aan, keukenmeesters, kamerknechten, kel- dermeesters, huisknechten, meiden, lakeien, stalknechten, koet- siers, huisbewaarders, gouvernanten, enz. Zijn vertrouwensman was echter de tuinier Henri Van Audenaerde (° 1860 - + 1936).

De Bey schonk grote sommen aan Geldenaken, ter verbe- tering van de wegen en liet een rust- en gasthuis met name "Sainte Béatrice" ter herinnering aan zijn moeder, oprichten ; zij was in 1865 overleden (werd ingehuldigd in 1881 en door de Duitsers in brand gestoken in 1944). Hij was ook onmetelijk mild voor de armen, die hem op de handen droegen, en nooit heeft iemand tevergeefs op hem beroep gedaan, want niettegen- staande zijn praalzucht, was hij nederig en goed gebleven.

Vaak reed hij met zijn koets uit, getrokken door 4 of 6 paarden en vergezeld van 2 lakeien in " habit ". Hij wuifde het volk toe en met volle hand wierp hij dan geldstukken uit naar arme mensen, die eerbiedig hun groet brachten aan de Bey. En wanneer hij zo door Hoegaarden kwam, stopte hij steeds aan de hoeve en de brouwerij van zijn nicht Justine, op de Vroente (ondertussen hertrouwd met brouwer Julien Van Nerum) om de paarden te laten drinken en een tonnetje Hoegaards bier mee te nemen, want dat was zijn geliefkoosde drank bij zomerhitte.

Zo gebeurde het ook eens dat hij ter hoogte van de grote brug te Hoegaarden kwam, waar een steng van zijn paarden- getuig overbrak. De Bey liet dadelijk een zadelmaker ontbieden en het was " Prauw " van 't Nieuwhuys die verscheen (dit was Hubert Van Nerum, zadel- en garelmaker te Hoegaarden, vader van Julien Van Nerum uit 't Nieuwhuys). Toen de herstelling uitgevoerd was kreeg Prauw een goudstuk en de Bey vroeg hem zijn naam.

Hubert Van Nerum die een grappenmaker was, maakte een buiging en antwoordde : " Pour vous servir mon Seigneur, je suis Prauw d'ici plus loin, sellier diplômé de votre Altesse le Bey " .

De Bey ten zeerste verrast over deze loffelijke taal, nodigde Prauw in zijn koets uit en voerde hem naar huis.

Prauw nam naast de Bey plaats en reed de Nieuwstraat (nu Ernest Ourystraat) op. En net zoals de Bey deed, wuifde Prauw het volk toe en wierp op zijn beurt koperen ringetjes uit in plaats van geldstukken, terwijl de Bey hem lachend gadesloeg.

Ter hoogte van 't Nieuwhuys gekomen stapte Prauw uit, dankte de Bey zeer hoffelijk en nodigde hem zelfs in zijn taferveer, op een smakelijke " Hoegaard " uit, waarop Hector Defoer dadelijk inging. De Bey wierp enkele goudstukken op de tafel en liet iedereen drinken die er binnen kwam, om het hoog bezoek van nabij te bekijken. Daar schonk de Bey aan Prauw een met oosterse beelden uitgewerkt hangjuweel, dat destijds aan de uurwerkketens gedragen werd (via Julien Van Nerum bewaard gebleven) .

Prauw, blij verrast over dit geschenk, schonk aan de Bey de schoonste stengen die hij bezat en bekwam andermaal een paar goudfranken. Sedert die dag werd Prauw de vriend van de Bey.

Hector Defoer was ook een groot dierenvriend en liet slechts het jagen in zijn domein toe, als de boeren kwamen klagen over de schade aan hun vrachten veroorzaakt. Dan werden er grote jachtpartijen ingericht, waaraan de zonen van Justine Defoer als wildopjagers deelnamen (dit waren François en Arthur Van Nerum) .

De fabelachtige rijkdom van deze arme hoeveknecht, die rond 1850 zijn streek had verlaten om fortuin te gaan zoeken, wekte bij de grote burgerij en de adel een zekere jaloezheid op, die nopens de Bey allerlei leugens verspreidden, om hem bij het volk in ongenade te brengen. Bovendien was Hector Defoer een aanhanger van de liberale gedachte en had aan deze partij zijn geldelijke steun toegezegd, hetgeen bij de oppositie nog meer hardnekkigheid deed ontstaan, zodat er niets onverlet gelaten werd om de Bey in 't openbaar te hekelen.

Maar Hector liet begaan en leefde binnen de muren van zijn feeënkasteel, het leven van een Oosterse Prins. Geurbal- sem hing in de vertrekken, nachtvazen werden met reukwater uitgewassen, terwijl hij zijn lichaam met een zacht riekende olie insmeerde. Nopens zijn privaat leven deden allerlei geruchten de ronde, fel opgeschroefd door de adel, die hem uit naijver " le nouveau parvenu " of " le veau d'or " noemde.

In Egypte had hij nochtans wel een zekere Gabriël Sakakini leren kennen, die in 1860 sekretaris was van Prins Moustapha en te Alexandrië in 1868 in het huwelijk was getreden met Marie Custot (° Alexandrië 1842 dochter van J&B Custot en Gi- anni Trimizzo van Italiaanse afkomst) .

Rond 1870 had dit echtpaar Egypte verlaten om zich eerst te Brussel en dan te Parijs te vestigen. Uit hun huwelijk werden drie kinderen geboren : Betsy (° Parijs 1868 x 1889 Baron Jacques Morris, Kapitein bij de Franse Kavalerie), Stephan (° Elsene 1871, reiziger zonder beroep, + Monte Carlo 1943. Was twee maal getrouwd) en Elvire (° Elsene 1875 x 1896 Graaf Edgard Dodun de Keroman. Franse Officier. Zij + te Choisy au Bac - Oise - in 1938).

Er werd algemeen beweerd dat Stephan en zeker Elvire, kinderen zouden geweest zijn van de Bey Defoer, die gedurende lange jaren intieme betrekkingen had onderhouden met hun moeder Marie Custot.

Deze laatste woonde ten andere met haar kinderen vanaf 1876 tot 1896 bijna voortdurend te Geldenaken, eerst in het " chalet " en vervolgens op het " Chateau des Cailloux " bij de Bey, terwijl haar man Gabriël Sakakini, er slechts sporadisch voor een kort verblijf vertoefde. Bovendien was Hector Defoer peter van Elvire en beschouwde haar als zijn troetelkind, aan wie hij het grootste gedeelte van zijn nalatenschap maakte.

Vanaf 1896 na het huwelijk van Elvire, schijnen de betrekkingen tussen de Bey en Marie Custot te zijn afgebroken, want toen verhuisde zij naar Parijs, waar zij uit de echt gescheiden werd van Gabriël Sakakini. Alsdan in alle eenzaamheid en op de ouderdom van 64 jaar zou hij zijn liefde geschonken hebben aan Madame de la Pallanges, voor wie hij in zijn domeinen aan de overzijde van de baan naar Jauche, een villa liet bouwen met name " La Palette ", voorzien van een plat dak, van waarop hij haar kon zien als hij uit zijn kasteelraam keek.

Monsieur de la Pallanges, die de betrekkingen van zijn vrouw met de Bey vernam, liet een hoge muur bouwen, opdat zijn vrouw " le parvenu d'en face " niet meer zou kunnen ontwaren.

Buiten de huwelijken van Betsy en Elvire, werd de voornaamste gebeurtenis op " le chateau des Cailloux " gekenmerkt in 1892 door de komst van Abbas-Hilmi te Geldenaken (Betsy trouwde in 1889 op het Kasteel van de Bey en niet op het gemeentehuis te Geldenaken, terwijl het huwelijk van Elvire in 1896 wel in het gemeentehuis doorging. Beide huwelijken gingen echter gepaard met grootse feestelijkheden, door de Bey betaald)

Allerlei geruchten deden de ronde dat Hector Defoer wegens geldverduisteringen en ambtsbedrog uit Egypte zou verjaagd geweest zijn. Om deze valse geruchten de kop in te duwen nodigde de Bey in 1892 Abbas-Hilmi, de nieuwe Onder-Koning van Egypte, op zijn kasteel te Geldenaken uit (° Alexandrië 1874 zoon van Khedive Twefek en kleinzoon van Ismaïl-Pacha, de persoonlijke vriend en beschermheer van de Bey). Hij was op rondreis in Frankrijk en gaf een gunstig gevolg aan het verzoek van de vertrouwensman van zijn grootvader.

Het werden indrukwekkende feesten, waarop de Khedive onderscheidingen uitreikte aan plaatselijke ambtenaren. Tot zelf de Grote Kuziekharmonie uit Brussel, was voor deze gelegenheid met een speciale trein naar Geldenaken gekomen. Oosterse nachten gevuld met vuurwerk werden in het domein van de Bey ingericht. De uitverkorenen namen deel aan fuifpartijen, zij joegen elkaar als nudisten in de bossen na, de vrouwen waren de jonge hinden en de mannen de jagers, die hun wild naar het paviljoen dreven.

Maar buiten dit alles bleef Hector Defoer de nederige en milde weldoener van Geldenaken, die door zijn dienstpersoneel ten zeerste gewaardeerd werd.

Gedurende zijn laatste jaren was hij ziek en werd bijgestaan door de dokters Mathieu en Peten uit Geldenaken. Hij stierf in zijn kasteel op 8 juli 1905 in de ouderdom van 73 jaar en werd burgerlijk begraven te Geldenaken.

Zijn graf bestaat uit een prachtige zuil van schotse graniet, met bovenop een kruis en de inschrijving :

" A la mémoire de Hector Defoer, "
" né à Jodoigne le 4 novembre "
" 1832, mort à Jodoigne le 8 "
" juillet 1905 . "

Alles kostte tezamen 40 duizend goudfranken.

Zijn nalatenschap bestaande uit 9 miljoen goudfranken (= 250 miljoen nu), werd bij testament vastgesteld en uitgevoerd door Notaris Robert (huidige studie Notaris Charlot) .

Zijn voornaamste erfgename was Elvire Sakakini, dan kwamen Betsy en Stephan, enkele vrienden, zijn dienstpersoneel dat met een pensioen beloonde en zijn familieleden, naamdraggers van zijn geslacht.

Na de dood van de Bey Defoer, kwamen Elvire en haar man op het Kasteel te Geldenaken wonen. Bij het uitbreken van de oorlog in 1914 vluchtten zij echter naar de Azurenkust, terwijl de Duitsers het kasteel in beslag namen. De Kronprinz August (zoon van de Keizer) en de Kronprinz Ruprecht van Beieren zouden er een tijdje verbleven hebben. Na de oorlog werd het kasteel enkele maanden door de Kanadezen bezet.

In 1919 keerde Elvire terug maar in 1922 toen zij uit de echt gescheiden werd van de Graaf Dodun de Keroman, verkocht zij het Kasteel aan een zekere Albert Depauw uit Brussel (Elvire zou hertrouwen met Watkin Saint John Boulton, waarvan zij ook scheidde om een derde huwelijk aan te gaan met Charles Bos Sanger. Ondertussen onderhield zij betrekkingen met de uitgeweken Russische Prins Youssoupoff, een der moordenaars van Raspoutine. Zij heeft een bewogen leven gehad vol avonturen. Hieromtrent schreef Adv. Delvaux het volgende :

" Sans doute est-on tenté de se demander si, à l'origine de ces existences tourmentées, il n'y a pas, pour une part impossible d'ailleurs à préciser, les conséquences de certains facteurs héréditaires, proches ou lointains, qui relèvent plus du mystère de la vie que des réalités objectives et concrètes.)

In 1939 kocht de Belgische Staat het Kasteel aan en tijdens de tweede wereldoorlog werd het andermaal door de Duitsers bezet. Deze keer waren het de piloten van Bevekom die er hun intrek namen, met Hauptmann Vlieger Boris aan het hoofd, bevelhebber van de Stuka-Gruppe III/JC 26. En opnieuw grepen in de mooie zalen lui partijen plaats.

In 1945 was het de beurt aan de Amerikanen om op "Chateau des Cailloux" te logeren, maar vanaf 1946 werd het kasteel ingericht als rustoord voor de kinderen van de weerstand.

In 1950 kwam het oude Prinsenkasteel in 't bezit van het Ministerie voor Openbaar Onderwijs, om er een atheneum op te richten. Op 10 december 1952 te 10.30 brak er een hevige brand uit, waaraan zelfs het Nationale Brandweerkorps uit Brussel moest medewerken, om de hoog oploeiende vlammen te helpen blussen. De bovenste verdieping werd totaal vernield, de schade beliep verschillende miljoenen. Nu dient het kasteel als internaat voor het nieuwe atheneum van Geldenaken.

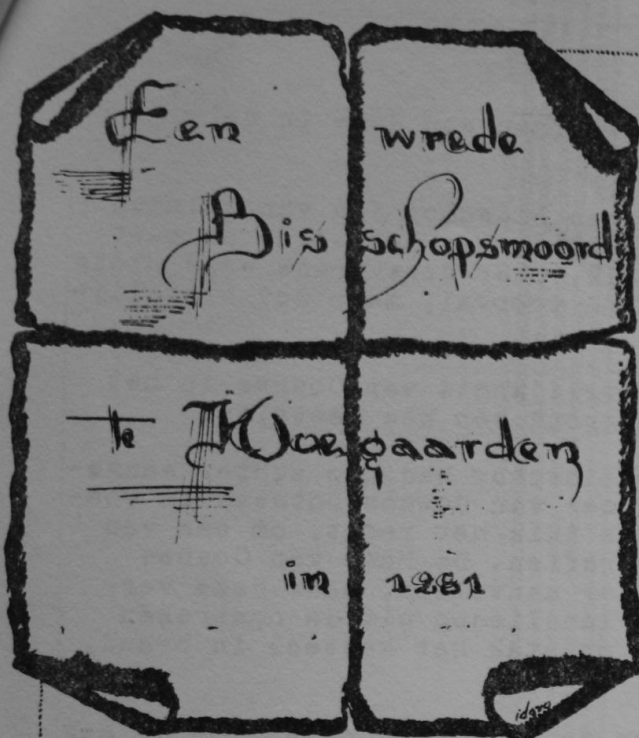
En hiermede eindigt de levensbeschrijving van de Bey Defoer, die bijna een sprookje lijkt, maar met de dag vermindert dat sprookje. Nog alleen een grafzuil en een kasteel, herinneren aan de man die aan de zijde van Kedive Ismaïl-Pacha leefde en de economische toestand van Egypte heeft gered.

4. Het hangjuweel van de Bey

Het hangjuweel dat door de Bey van Egypte aan Prauw van 't nieuwhuys werd geschonken, was een soort "pendentif" bestaande uit vijf vakken, langs beide zijden versierd met de Egyptische kunst, de slaafse onderwerping ten tijde der farao's, de sphynx en pyramiden, beelden van de godheid en hiërogllyphenschrift.

Het hangjuweel berust nu in het Museum Julien Van Nierum te Hoegaarden en prijkt in een eretoonkast midden de Gildes in de afdeling voor Heemkunde en Folklore, waar het juweel bewaard wordt als een kleinood ter herinnering aan het bezoek van Hector Defoer, Bey van Egypte, aan 't nieuwhuys.

Robert Van Nierum

Referentie :

Geschiedenis van België door Hendrik Conscience in 1845 opgedragen aan ZM Leopold I, Koning der Belgen.

Na de veldslag van Hoegaarden in 1013 tussen Prinsbisschop Balderic II en Graaf Lambert I van Leuven, door deze laatste gewonnen, kwam Hoegaarden onder het Grafelijk gezag te staan (zie Alpaïdis I2 en I5) .

In 1099 kocht Bisschop Otbert van Luik het land van Hoegaarden terug af en schonk het in leen aan Graaf Albert III van Namen. Deze laatste verkwanselde het aan zijn schoonzoon Graaf Godefried I met den Baard, Graaf van Leuven en Hertog van Brabant (achterkleinzoon van Graaf Lambert I van Leuven) .

Doch in 1115 kwam Hoegaarden terug bij Luik, met uitzondering van de advocatie (voogdijschap en gewapend beschermingsrecht) en zekere tolrechten, die aan Brabant bleven.

In 1248 kocht Bisschop Hendrik van Geldre (Gelderland) de advocatie terug, maar moest haar wegens geldmoeilijkheden in 1280 opnieuw verkopen aan Hertog Jan I van Brabant (afstammeling in de zesde graad van Godefried I met den Baard), zodat Hoegaarden op dat ogenblik nog steeds als leen aan de Bisschop van Luik behoorde, met advocatie aan de Hertog van Brabant.

De toenmalige Prinsbisschop van Luik Hendrik van Geldre had met vele mitterijen en bloedvergieten af te rekenen. Zijn inborst en gedrag beantwoordden niet aan zijn geestelijke staat, zodat Paus Gregorius X hem tal van vermaningen gaf.

De Bisschop sloeg de woorden van Rome in de wind en werd in 1274 afgezet.

Zijn plaatsvervanger was Bisschop Jan van Edingen (broeder van Hertog Jan I van Brabant). Hij herstelde de rust en de vrede in het Prinsbisdom Luik, maar deze vrede werd plots gestoord door een bijna onbeduidend voorval, maar dat vreselijke gevolgen had.

Een inwoner van de Heerlijkheid van Gosnes in het Graafschap Namen, had op Luikse grond een koe gestolen.

Een ambtenaar van de Bisschop had hem echter aangehouden en hem doen ophangen. De Heer van Gosnes ontstak in woede en ontkende aan de Bisschop van Luik het recht, om een van zijn onderdanen met de dood te straffen. De Heer van Gosnes liep te wapen en wilde de ambtenaar aanvallen, maar deze verzamelde snel een bende gewapende landlieden uit de omstreken van Hoel, begaf zich naar Gosnes en stak het kasteel in brand, dat tot op de grond afbrandde.

De bloedverwanten van de Heer van Gosnes, om de eer van hun geslacht te wreken, namen insgelijks de wapens op en trokken naar Luik. De oorlog, omwille van een koe, en daarom koe-oorlog genoemd, sleurde ook Brabant met Luik en Luxemburg met Namen in de strijd, die twee jaar duurde. Hij kostte het leven aan 15.000 mensen en overgoot de Luikse grenspalen met het bloed van ridders en burgers.

In 1276 werd de strijd zonder uitslag beëindigd door de tussenkomst van de Koning van Frankrijk. Niet lang echter bleef het in het Bisdom rustig. De Bisschop Jan van Edingen toonde veel belangstelling voor de adel en maakte zich daardoor vele vijanden bij het volk, die opgehitst werden door de afgezette Bisschop Hendrik van Geldre, die een snood plan bedacht om zich op zijn rivaal te wreken. In 1281 eiste Hendrik van Geldre zekere gelden van Jan van Edingen. Hij beweerde die vroeger aan het Bisdom geleend te hebben. Een vergadering werd samengeroepen om de zaken te regelen en deze vergadering moest te Hoegaarden doorgaan.

Prinsbisschop Jan van Edingen begaf zich naar de plaats van afspraak, naar de enclave in Brabant die hem toebehoorde. Maar in plaats van er Hendrik van Geldre te vinden, viel hij in handen van een bende Gelderse krijgsknechten, die hem daar opwachtten. Zij overrompelden de Bisschop, bonden hem op een paard, dat in volle vaart op hol sloeg totdat de ziel van de Bisschop het uiteengeschokte lichaam verliet.

Hendrik van Geldre had te Hoegaarden een wrede moord begaan en maakte opnieuw aanspraak op de bisschopsstaf. Doch het was Jan van Vlaanderen (zoon van Gwyde van Dampierre en schoonbroeder van Hertog Jan I van Brabant) die tot Bisschop van Luik verkozen werd.

De betekenis van de Hoegaardse datumstempel.

In 1969 schonk het Museum Julien Van Nerum een datumstempel aan het Postkantoor van Hoegaarden.

Deze stempel bevindt zich nu op alle brieven, postkaarten, tijdschriften en poststukken die uit Hoegaarden vertrekken.

Niet alleen de postzegelverzamelaars hechten er een grote waarde aan, maar ook de kultuurliefhebbers stellen hem ten zeerste op prijs. Verschillende brieven van gelukwensen zijn hiervan het schoonste bewijs. Zelfs de hogere instanties noemden het een "gelukkig initiatief".

De datumstempel is zo opgevat, dat hij een ganse brok onbekende geschiedenis inhoudt van de oude Vrijheid Hoegaarden, die eens tot het Prinsbisdom Luik behoorde en de grote twistappel werd met de Hertogen van Brabant.

Het wapenschild dat in de stempel voorkomt is het blazoen van Hoegaarden en zinspeelt nog op zijn vroegere afhankelijkheid aan de Luikse Prinsbisschoppen.

Het woord "monumenten" symboliseert de "parel van Hoegaarden", namelijk zijn geklasseerde monumenten en gebouwen, uit hoofde van hun artistieke, oudheidkundige of geschiedkundige waarde.

n° 89.

- La famille Van Diedegem (Dieghem) et sa descendance.
- Heraldique. Armorial de Hougaerde.
- Une famille d'origine espagnole en Belgique (de Vallejo).
- Une famille de musiciens flamands, les De Mol, de Tourneppe et leur descendance.
- Ex Libris à chronogramme.
- L'Ex libris de don Diego Gomez de Espinosa - 1686.
- Le peintre Jean Van Eyck serait-il né à Arendonck ?
- Famille Waersegger (Branche de Winxele).
- L'Origine des Boniver.
- Testamenten uit Bilzen (18e eeuw).
- Notes généalogiques sur la famille Drion de Bouvignes.

n° 90.

- Exodes familiaux entre le pays de Liège et la Rhénanie.
- Corrections à la généalogie du Comte du Chastel de la Howarderie.
- Encore les Balbani.
- Les Cels et les Fauconniers d'Arendonck.
- Le peintre Jean Van Eyck serait-il né à Arendonck ?
- Une descendance Bruxelloise : D'Otto Vaenius à Henri Goffinet.
- Recherches sur les Van Nerum.
- Tablettes des Flandres.
- Kwartierstaten van de Monniken van de Abdij van St Truiden.

Idem - 1961

n° 91

- La famille du Bois d'Enghien.
- Corrections à la généalogie du Comte du Chastel.
- Les Armes de SM la Reine Fabiola.
- La législation nobilaire en Belgique.
- Diplomes d'armoiries bourgeoises conférés par le Roi Guillaume (Roberti-Lintermans, de Brouwer).
- Bijdrage tot de geschiedenis van vreemde geslachten in België (de Porto Carrero's in de Antwerpse Kempen).
- Généalogie de la famille de Rideau.
- Nog enkele testamenten uit Bilzen.
- Le Président Kennedy et l'héraldique.
- De Schotse familie Halkett.

n° 92

- Les Ancêtres de SM Fabiola (origine belge).
- Adèle de Louvain, épouse de Simon I, duc de Lorraine.
- Généalogie de la famille d'André Vésale (Wytinck, dictus van Wesele).
- Corrections à la généalogie du Comte du Chastel.
- Deux listes inédites d'avocats au Souverain Conseil de Brabant (17e s).
- Tablettes du Brabant.
- Notice sur la famille Dehors à Moustier lez Frasne.
- Testamenten en huwelijkscontracten uit Membruggen.
- Inventaire des blasons de la Prov. de Luxembourg.

- Het zijn : - de St Gorgoniuskerk (KB 25.3.1938)
- de Pastorij van Hoegaarden (KB 25.3.1938)
- de St Jan-Evangelistenkerk van Hoksem (KB 25.3.1938)
- de St Rochuskapel van het Val Virginal-klooster (KB 29.1.1952)
- de Katelijnekapel van Houtem (KB 6.7.1957)
- de St Lambertuskerk van Overlaar

Bovendien werd op aanvraag van het Museum Julien Van Nerum en door bemiddeling van de Heer Weyns, Konservator van het Openluchtmuseum van Bokrijk, een voorstel ingediend tot klassering van de Houtmarkt met het oude Arendsenest (huidige hoeve Smolders) en de voormalige herenwoning Dumont.

Gelijkaardige voorstellen maken het voorwerp uit van een studie voor wat betreft : het schip te Nerm, het Rusthuis van Hoegaarden, de Marollenkapel van Houtem, de St Servaaskapel van Rommersom en een paar typische landschappen.

En tenslotte herinnert het woord " museum " aan 't Nieuwhuys, oude Romeinse afspanning en historisch gebouw uit de Revolutietijd, waar sedert 1965 een heemmuseum werd ingericht en waarrond een grote brok van de Hoegaardse geschiedenis zweeft.

De datumstempel werd aldus niet alleen kultureel en toeristisch, maar ook heemkundig en oudheidkundig opgevat en vormt een blijvende herinnering aan de glorie van Hoegaarden.

Het idee en de realisatie zijn van de Heer Roger Verpoort.

't Nieuwhuys is echt een levend museum !
Het is niet alleen de pleisterplaats van het
Hoegaards kultureel leven,
U kunt er ook een historisch Biertje drinken !

wilt u mooie en sterke meubelen ?

Emanuel - Vandermolen

slechts een adres

voor uw moderne keukens
alook voor aanbouwmeubelen
vlotte bediening en zorgzaam werk
brengt ons een bezoek, het loont de moeite

78 doolstraat
Hoegaarden
t 016/76.382

prijzen
buiten
konkurrentie

doch wie nu het eerst zal zijn,
zal het veld van hem zijn!

hoort en spoed
is zelden dood.

laatste veldje vrij, blij!
doch wees niet te blij!

Brood - en banketbakkerij

specialiteiten van suikertaarten
grote keus van doopsuiker en doopdozen

SWINNEN - VAN HULST

5 Arthur Putzeysstraat

men bestelt ten huize

Hoegaarden

t 016/76.177

Benzine
alle banden
herstellingen

garage

Jos. WUESTENBERGS

016/762.78

Ernest Ourystraat 28

Hoegaarden